

[Alfred Jensen.]

det er et skridt på vejen frem mod en rationel og forsvarlig løsning.

Jeg har forsøgt at finde ud af, om man med disse lønningslove når frem til at sikre samme betaling for samme arbejde. Jeg tænker også på, om mænd og kvinder får samme betaling for samme arbejde. Når jeg har haft mine tvivl, er det, fordi jeg i lovforslaget om civilarbejdere har set, at de pensionsmæssigt placeres i forskellige klasser: faglærte, ufaglærte og kvinder. Jeg må formode, at det også er udtryk for en forskel i lønnen. Om denne forskel svarer til den pensionsmæssige placering, har jeg ikke været i stand til at finde ud af i den korte tid, jeg har haft til at se på lovforslagene, men det forekommer mig urimeligt at opretholde en sådan forskel. Jeg kan ikke se nogen rimelighed i, at fejning skal betales forskelligt, alt efter som det er en mand eller en kvinde, der fører kosten, og alt efter som kosten føres uden for et hus eller inde i et hus. Vi er tilhængere af, at den slags lønforskelle afskaffes. Det er et krav, vi fører frem, når vi har mulighed derfor, og jeg vil mene, at man bør se på dette forhold i forbindelse med disse lovforslag. Jeg er klar over, at noget sådant, når det drejer sig om civilarbejdere, ikke skal ordnes ved lovgivning, men skal ordnes administrativt.

Hvad pristalsreguleringen angår, er den opstillede skala langt bedre end den nu-gældende, men den lider i hvert fald af den skavank, at den ikke giver dækning for de prisstigninger, der finder sted. Jeg forstår ikke, at man ikke går ind for fuld dækning. Jeg har nok set, at man mener, at lønnen i 1954 var passende, og at den skal være udgangspunktet; men når man laver en lønningslov, hvor basis for lønningerne i 1958 er detailpristallet, hvorfor regulerer man så ikke lønningerne helt, så de til ethvert tidspunkt svarer til det prisniveau, man har? Hvis man ikke ville gå ind for reallønstillægget og slige ting, ja så kunne jeg forstå det, men når man har det ved siden af, fatter jeg ikke, hvorfor man ikke vil give fuld dækning for de prisstigninger, der finder sted. Det var det, vi talte for sidst, og det er det synspunkt, jeg vil gøre gældende nu.

Jeg har bemærket, at man, når det

drejer sig om honorarer, er anderledes flot; så giver man 5 pct. for 12 points stigning. Jeg er klar over, at der kan fremføres forskellige begrundelser for at give 5 pct., når intervallet skal være så stort, men det er dog besynderligt, at når det drejer sig om den egentlige grundløn for alle, kan man ikke engang give et regulerings-tillæg, der svarer til de ca. 1,4 pct., som de 6 points udgør af det indekstal, vi opererer med. Men honorarerne skal reguleres med 2½ pct. for 6 points — reguleringen foretages ganske vist kun, når der er et udsving på 12 points. Jeg har altid betragtet honorarer som et tillæg til de almindelige lønninger, og det forekommer mig urimeligt, at de, der er højest lønnet, skal have den bedste regulering. Jeg ved nok, at man vil forklare mig, at når reguleringen går nedad, kommer de også hurtigere ned.

Andre ordførere har gjort opmærksom på de forventninger, man havde i 1946 om, at pristallet ville falde. Jeg er lige ved at tro, at der er mere grund til at vente en nedgang i dag, end der var i 1946, men man skal dog ikke indstille sig på, at pristallet går langt ned og holder sig dernede; vi kan vel komme ud for fald, men vi kan også regne med, at der kommer stigninger igen, og alt taget i betragtning vil det være rimeligt, at den pristalsmæssige regulering sker i overensstemmelse med de udsving, detailpristallet viser. Dermed har jeg ikke sagt, at det vil give fuld dækning for prisstigningerne. Det detailpristal, vi har, har jo været udsat for såre megen kritik; der er snart ikke nogen, der vil påstå, at det giver fuld udfligning af de udgiftsforøgelser — eller eventuelt udgiftslettelser — som arbejdere og lavtlønnede tjenestemænd under skiftende konjunkturer kan komme ud for.

Man har i dag drøftet det problem, som også har været diskuteret i kommissionen, nemlig hvorvidt engrospristallet eller eksportpristallet burde bruges som grundlag for pristalsreguleringen. Det forekommer mig, at man også burde være opmærksom på den diskussion, der har været om konsumpristallet, idet der jo er sagkyndige, der mener, at dette faktisk er et mere pålideligt udtryk for de udgiftsstigninger, som almindelige borgere kommer ud for. Jeg skal ikke afgøre, hvad der er